

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/806/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210901
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210901.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpená advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/274/2012-36 zo dňa 30.januára2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uložiť odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi majetkovú škodu, ako aj nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Liptovský Mikuláš. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že v exekučnej veci (navrhovateľa ako oprávneného) vedenej súdnym exekútorom Mgr. Marianom Kráľom exekučný súd nerozhodol o žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonnej 30-dňovej lehote.

Na základe vykonaného dokazovania súd I. stupňa ustálil, že v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 5Er/619/2006bol dňa 20.9.2010 exekučnému súdu doručený návrh na zmenu súdneho exekútora. Exekučný súd dňa 4.10.2010 vyzval súdneho exekútora na predloženie exekútorského spisu. Dňa 18.10.2010 pôvodný súdny exekútor požiadal o predĺženie lehoty na predloženie exekútorského spisu a vyčíslenie trov exekúcie. K predloženiu vyčíslenia došlo 24.11.2010, nadväzne exekučný súd uznesením zo dňa 20.12.2010 návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovel. Následne, dňa 4.1.2011 exekučný súd žiadal Stály rozhodcovský súd o zaslanie rozhodcovského spisu. Po jeho doručení dňa 24.1.2011exekučný súd uznesením zo dňa 29.6.2011 ((v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 9CoE/3/2012-75 zo dňa 31.1.2012) exekúciu zastavil z dôvodu vady vykonateľnosti exekučného titulu.

S poukazom na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR okresný súd vyslovil, že nie každé nedodržanie zákonnej lehoty automaticky znamená priedahy v konaní. V okolnostiach posudzovanej exekučnej veci konštatoval, že exekučný súd postupoval plynulo a so všetkou opatrnosťou, keď vzhľadom na svoju zákonnú povinnosť postúpiť spis novému exekútorovi žiadal o doručenie exekútorského spisu. Podporne poukázal i na (právnu) skutočnosť a to, že účinky pôvodného návrhu na vykonanie exekúcie zostávajú zachované i v prípade podania návrhu na zmenu exekútora, preto v súvislosti s nerozhodnutím v zákonnej lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej škody, resp. ujmy na strane navrhovateľa. Z týchto dôvodov uzavrel, že navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno

ohľadne nesprávneho úradného postupu exekučného súdu ako základnej podmienky predmetného zodpovednostného vzťahu. Súčasne za nepreukázané vyhodnotil i ďalšie predpoklady založenia zodpovednosti štátu, a to vznik škody a nemajetkovej újmy.

O trovách konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že procesne úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko tento si náhradu trov konania neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ a domáhal sa zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci na nové prejednanie. Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie a v danej spojitosti súdu vytýkal, že navrhovateľ nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť vyjadriť sa k týmto dôkazom, ako i tvrdeniam odporcu a nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Za takejto situácie došlo podľa odvolateľa k degradácii zásady kontradiktórnosti konania.

Namietal, že súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval predloženú žiadosť o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Vychádzal z mylného skutkového stavu, bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti a nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O. s. p., v dôsledku čoho viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Zároveň však odvolateľ prvostupňovému súdu vytýka, že nemohol rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Pokiaľ totiž podľa odvolateľa vnútroštátny súd dospel (na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. Upozornil, že okresný súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Osobitne zdôraznil, že pokiaľ odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie. Taktiež označil meritórne rozhodnutie za predčasné z dôvodu, že konajúci súd nevyčkal právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, proti ktorému podáva odvolanie.

Navrhovateľ (opakovane) poukázal na svoje tvrdenia o tom, že konajúceho sudcu, bolo potrebné z rozhodovania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd.

Vo vzťahu k vecnému posúdeniu uplatneného nároku odvolateľ vytýkal súdu prvého stupňa viacero omylov, z ktorých „príkladmo“ uviedol konštatovanie súdu, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odvolaní prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Za významné považoval nie len skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil.

Podľa navrhovateľa okresný súd v spojitosti s uplatnenou majetkovou škodou ignoroval všetky tvrdenia o jej vznik z titulu udržiavania a správy informačného systému, výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií a poštovných a telekomunikačných výdajov. V tejto časti považuje rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nie je totiž podľa odvolateľa z odôvodnenia rozsudku zrejmé, akou úvahou súd dospel k jednoznačnému presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Nakoľko je skutkový základ danej veci jedinečný, považuje navrhovateľ za neakceptovateľný stav, keď súd svoje rozhodnutie odôvodní úplne rovnakými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v rámci ktorých vystupuje identický navrhovateľ a odporca.

Odvolateľ tiež nesúhlasí s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti zapríčinil dlžník - povinný. Dlžník totiž nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom v danej veci je nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Zopakoval, že nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady z dôvodov nutnosti ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií. V konaní pred súdom však navrhovateľ hodlal prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, predložiť dôkaz o výške

majetkovej škody, súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby, pretože aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. V spojitosti s uplatnenou nemajetkovou újmou podľa odvolateľa súd vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Rozhodnutie prvostupňového súdu preto považuje navrhovateľ za vnútorne rozporné, nakoľko súd na jednej strane zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, pričom pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadny objektívny udržateľný, ospravedlňujúci dôvod, na druhej strane však porušenie práva nekonštatoval a svoje rozhodnutie nevysvetlil. Namiesto toho súd analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydal za odôvodnenie svojho rozhodnutia

Odporca ostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1,2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti však pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pritom pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, avšak svojím postupom - bezdôvodnou a neospravedlnenou neúčastou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade prítomnosti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhnúť jeho doplnenie, resp. sa k vykonávanému dokazovaniu sa vyjadriť a bol by poučený (aj) o predbežnom právnom posúdení - § 118 ods. 2 O.s.p. V tejto súvislosti sú potom ďalšie tvrdenia i námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezvýznamné.

Z obsahu spisu vyplýva, že vyjadrenie odporcu k veci bolo súdu doručené až 31.1.2014, t.j. deň po vyhlásení napadnutého rozsudku. Tým je vyvrátená zásadná odvolacia námietka navrhovateľa, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam protistrany. Nad bezprostredne nevyhnutný rámec možno dodať, že namietané „tvrdenia protistrany“ spočívajú vo vyjadrení, ktoré sa opakuje v stovkách skutkovo a právne obdobných sporov, ktoré proti odporcovi navrhovateľ vedie, je mu preto „chronicky“ známe, v dôsledku čoho ide o zjavne účelovú námietku.

Nenáležitým je tvrdenie odvolateľa o predčasnosti meritórneho rozhodnutia z dôvodu nevyčkania na právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. V súdnej veci totiž návrh na prerušenie konania podaný nebol, niet preto rozhodnutia, na právoplatnosť ktorého by bolo možné vyčkať.

Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu (uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 8NcC/307/2013-19 zo dňa 26.3.2013) o jej nevyhlúčení. Odvolateľ v návrhu na odročenie pojednávania ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napr. I. ÚS 88/2013 z 6.2.2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch.

S ohľadom na uplatnené „vecné“ odvolacie námietky je potrebné zo strany odvolacieho súdu poukázať na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie jeho odvolania. Je pritom zjavné, že (nepochybne aj z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na rôzne súdy) hmotnoprávne odvolacie dôvody nekorešpondujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Zo strany navrhovateľa ide zjavne len o púhu sumarizáciu odvolacích dôvodov z množstva súdnych konaní, ktoré proti odporcovi vedie.

Nadväzne platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmavať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Inými slovami, je výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k nosným dôvodom vecnej argumentácie, na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie - t.j. záverom o priebežne vykonávaných nevyhnutných úkonoch exekučného súdu vo svetle aplikačnej praxe Ústavného súdu SR, týkajúcej sa posudzovania prietahov v konaní- odvolateľ nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek konkrétnu protiargumentáciu. Už len z tohto dôvodu je v spojitosti s viazanosťou odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a zásadou procesnej ekonómie nevyhnutné zo strany odvolacieho súdu konštatovať vecnú správnosť meritórneho výroku napadnutého rozsudku. Z toho dôvodu je zároveň v zjavnom rozpore so skutočným obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacia námietka, v zmysle ktorej súd síce zistil, že o návrhu alebo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, napriek tomu pre túto nečinnosť nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod.

Z pohľadu opísanej "kvality" predloženého odvolania je potrebné ako (minimálne) nemiestne hodnotiť tvrdenie navrhovateľa o neakceptovateľnosti takého postupu súdu, ktorý vytvára odôvodnenie rozsudku formulárovým spôsobom. Práve posudzované odvolanie je totiž svojou zmatečnosťou a dôvodom súdneho rozhodnutia nekorešpondujúcim obsahom ilustráciou nesprávneho šablónovitého/formulárového podávania odvolaní, nakoľko odvolateľ sa obmedzil len na všeobecné konštatovania, ktoré sú len opakovaním žalobného návrhu bez adekvátnej reakcie na konkrétne dôvody zamietnutia jeho návrhu

Pre zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku možno dodať, že konštantná judikatúra Ústavného súdu SR (rovnako Európskeho súdu pre ľudské práva) neakceptujúca možnosť liberácie štátu z dôvodu nadmerného množstva vecí, resp. zaťaženia súdov má svoj základ v „štandardnej“ situácii. Ako Ústavný súd sám konštatoval (pozri napr. II.ÚS 245/2013) táto doktrína platí i naďalej v prípadoch relevantne odlišných od (hromadných) vecí navrhovateľa. Vo vzťahu k navrhovateľovi sa však (doktrína) modifikuje a je preto možné z ústavného hľadiska akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania konaní, ktorých veľké množstvo zvyšuje faktickú zložitosť vecí/vecí z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania navrhovateľa. Taktiež za významné Ústavný súd SR označil, že v dotknutých prípadoch hromadných podaní sa nejedná o osobno-statusový spor, pracovný spor či inak existenčnú vec pre navrhovateľa ako i skutočnosť, že povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa so všetkými návrhmi navrhovateľa sa nevyhnutne dostáva do konkurencie s povinnosťou takéhoto súdu poskytnúť súdnu ochranu v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorý sa v identickom čase tiež domáhajú súdnej ochrany pred súdom.

Taktiež z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR vyplýva, že pre možnosť vyhodnotenia prietahov v konaní ako kvalifikovaných (z pohľadu vzniku zodpovednosti štátu) by muselo ísť o prietahy „významné“. V okolnostiach súdnej veci, kedy „omeškanie“ s rozhodnutím o zmene exekútora bolo vyvolané viacerými okolnosťami (z ktorých ani jednu subjektívne nespôsobil exekučný súd), a to :

- zákonnou požiadavkou zabezpečiť exekútorský spis (ktorý exekútor sám nepredložil),
- povahou predmetnej veci založenej na rozhodcovskom rozsudku ako exekučnom titulu vyžadujúcom z úradnej moci osobitné právne posúdenie z pohľadu spotrebiteľského práva
- enormným množstvom podaní oprávneného,

pričom napriek týmto okolnostiam exekučný súd rozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora predloženom 20.9.2010, po doručení požadovaného exekútorského spisu realizovanom dňa 24.11.2010(až ktorým momentom došlo k odstráneniu prekážky pre samotné rozhodnutie), uznesením zo dňa 20.12.2010 (t.j. v priebehu mesiaca od doručenia exekútorského spisu), však podľa názoru odvolacieho súdu (vzhľadom na uvedené okolnosti) nie je možné dospieť k záveru o kvalifikovanom charaktere prietahov v dotknutom exekučnom konaní.

Nadväzne možno uzavrieť, že za danej situácie, kedy nebol navrhovateľom preukázaný ani prvý z kumulatívnych predpokladov zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, sú z hľadiska procesnej ekonómie námietky odvolateľa týkajúce sa ostatných podmienok daného zodpovednostného vzťahu bezpredmetné.

Vnútorne protirečivým je odvolanie v časti, kde navrhovateľ na jednej strane vytyka súdu vykonanie pojednávania, zároveň však zdôrazňuje, že bolo nepripustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V súdnej veci je totiž nepochybné, že pojednávanie nariadené bolo. Zároveň je nesprávnou požiadavka odvolateľa, že v prípade, ak sa odporca k návrhu nevyjadril, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Je totiž výlučne vecou procesnej autonómie odporcu, či sa k podanému návrhu vyjadrí a nadväzne je vecou posúdenia listinných dôkazov konajúcim súdom, či predstavujú podklad pre pozitívne rozhodnutie o uplatnenom nároku. Samotné nevyjadrenie sa odporcu (odhliadnuc od okolnosti, že v súdnej veci sa odporca vyjadril) nepochybné bez ďalšieho neznamená povinnosť súdu rozhodnúť pre zmeškanie.

Neopodstatnenými sú tvrdenia odvolateľa, že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením obsahu exekučného spisu 5Er/619/2006, ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č.l. 37spisu).

Bez bližšej konkretizácie - o ktoré časové úseky sa má jednať - je neurčitou námietka, že „v odôvodnení prezentované časové úseky nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt. Navyše, napadnuté rozhodnutie takéto konštatovanie ani neobsahuje. Podobne zmatečným je tvrdenie, že dôležitým je nielen skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil, nakoľko predmetom konania nebolo (tvrdené) omeškanie pri vydaní poverenia, ale pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora.

Nemožno z pohľadu odvolacieho súdu tiež poznamenať, že formulovanie odvolacích dôvodov „príkladom“ je z pohľadu rozhodovacej praxe odvolacieho súdu ojedinelým zjavom, predovšetkým s ohľadom na zastúpenie navrhovateľa advokátom, t.j. osobou znalou práva.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil v meritórnej časti napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu jeho trov. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.